

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XL.

V Ljubljani, 3. rožnika 1887.

List 22.

Ogenj svetega Duha.

Visoki binkoštni praznik je bil prišel sveti Duh v podobi gorečih jezikov nad perve oznanjevalce svete vere. Ta praznik nas zbuja premišljevati to veliko in imenitno dogodbo.

Jezus sam, ko je bival na zemlji, je rekel: „Prišel sem prineset ogenj na zemljo, in nočem družega, kakor da gorí.“ Sin Božji sam je pripravljaj svet na ta ogenj sv. Duha, zlijal nebeške iskre in mečil terda serca z nauki in čudeži; prihranjeno pa je bilo sv. Duhu, ki se izhaja od Boga Očeta in Sina, da potem ko je bilo odrešenje dopolnjeno in je Jezus odšel v nebesa, ta nebeški ogenj razširja in ga v veliki meri razlija, in to se je godilo v prvo binkoštni praznik.

Slabi še in boječi iz strahú pred judi, kateri so Jezusa križali, sedeli so aposteljni zbrani v dvorani na Sijonu v Jeruzalemu. In glej! v podobi gorečih jezikov je prišel sveti Duh nad njé. Ogenj, katerega jim je Jezus obljubil, prišel je v njihova serca.

V čem pa je ta ogenj? — Podoba, v kateri se je prikazal in dogodbe, ki so sledile, nam prav živo kažejo, kaj se je z duhom aposteljnov zgodilo.

Zginil je strah in neodločnost pri aposteljnih, zžinil za vselej; kakor zgine slama v goreči peči, tako so zginile tudi nepopolnosti. Bili so spremenjeni. V srcih jim je gorel ogenj nebeški, ogenj sv. Duha, ogenj ljubezni božje, pripravljeni so bili tudi naj težavnejše opravilo, trud, terpljenje sprejeti na čast Božjo. V njih gori ogenj ljubezni do ljudi, katerim morajo resnico oznanovati; nič jim ni pretežavno, samo, da jim svete resnice v serca cepijo. Ta sveti ogenj jih je zmožne naredil, da so brez odloga začeli z vso gorečnostjo oklicevati nauk zveličanja; ognjena so jim serca, ognjeni jeziki, ognjene besede njihovih ust. Ta ogenj je ogreval vse, kateri so njihove besede z dobro voljo poslušali.

Svet, ki stoka in zdihuje v smertni senci in v merzloti zmote, pričakuje vas, o aposteljni Gospodovi; pojdite in učite, razsvitlujte in vžigajte zemljo!

Vstali so in šli, vsaki tje, kamor ga je vodil sveti Duh pod vladarstvom njega, katerega je Jezus imenoval pastirja vse čede. Šli so veseli po vsem svetu oznanjevat edino sv. vero, edino pravo resnico. Iz njihovih ust

govori sveti Duh, ki je vzel njih serca v oblast. Ogenj se je vedno bolj in bolj razširjal in vžigal, in svet se je začel prenavljati.

Ali gorí tudi dandanes še tisti ogenj, ali sveti še vedno ona poživljavna luč?

Gotovo, da! Saj ni drugač mogoče. V starem zakonu bila je postava: „Ogenj na altarji naj vedno gorí.“ Ta ogenj, podoba ogoja nove zaveze, je vedno gorel, pa ugasnil, ko je prišel pravi ogenj, in ta pravi božji ogenj, ki ga je zanetil sveti Duh binkoštni praznik, ne bode nikdar ugasnil: dan je bil zato, da gorí v nčencih Gospodovih do konca sveta.

Zatoraj bodi potolažen, o kristjan! V občestvu, katero so aposteljni vstanovili, v sveti Cerkvi, vedno gorí ogenj. Verno časti sv. Duha, moli ga zvesto, posebno binkoštni čas, vdeležuj se gorkote in luči, katero razliva sveti Duh. Iskrice tega ognja je zadela tvojo dušo pri svetem kerstu, a plamen pri sveti birmi. Vedno in vedno množi se z molitvijo, s poslušanjem besede Božje. O nikar ne pusti, da bi greh ugasnil v tebi ta ogenj! Ne loči se, ne očitno, ne skrivaj od sv. Cerkve, od naprave zveličanja, od ognjišča milosti, in ne zamudi v zvezi s ponižnimi otroci svete Cerkve vedno k svetemu Duhu moliti in ga prositi milosti božje, — posebno pa zdaj o Binkoštih!

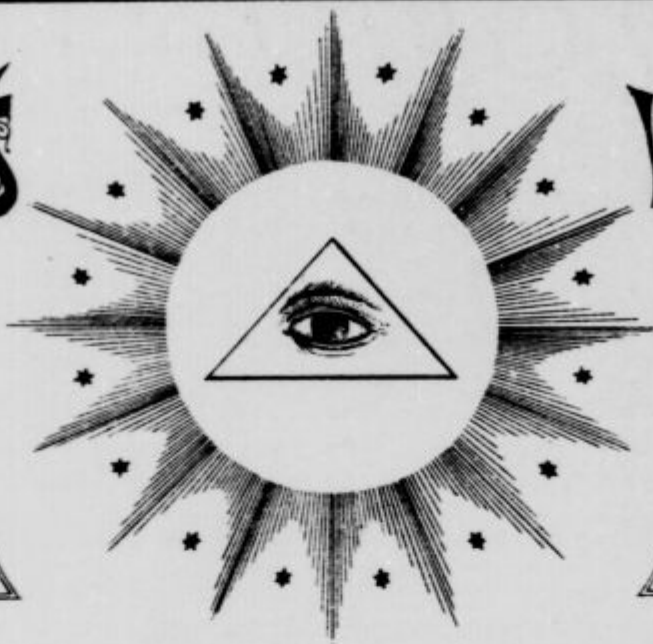
Mnogi katoličani pa tretjo božjo osebo, sv. Duha, vse premalo poznajo in častijo. Ta brezobzirnost zelo škoduje kerščanskemu življenju. Vsi smo prejeli sv. Duha v zakramentu svete birme; se vé, da ostane pa le takrat v nas, dokler ne zabredemo v velike grehe. — Naše telo postalo je tempelj svetega Duha. — Žali, da se le redko kedaj na to misli; — le premnogo jih je, ki opusté zahvaliti se za darove sv. Duha. Le sveti Duh napolnuje sveto Cerkev z resnico in milostjo. On vsacega, kateri veruje, z lučjo milosti Božje razsvetljuje in k dobremu napeljuje. Sv. Duh podeljuje pravo modrost, spoznanje in deli tistih imenitnih sedem darov. Prav dobro storiš, ako zdaj o Binkoštih skleneš, svetega Duha v bodoče posebno častiti, tako rekoč, v spravo za prejšno malomarnost v tem častenji. Sklenimo tedaj, sv. Duha posebno častiti in ga vsaki dan klicati na pomoč s posebno molitvijo zjutraj, ali zvečer, ali tudi med sv. mašo.

(Glej konec na 3. strani.)

OČE NAŠ

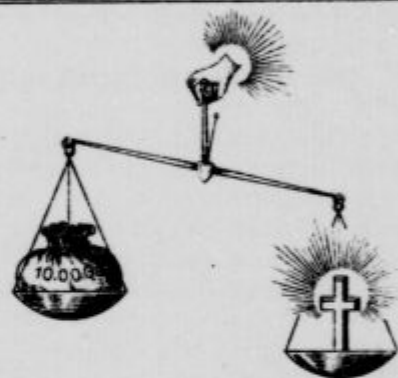
Y PODOBAM

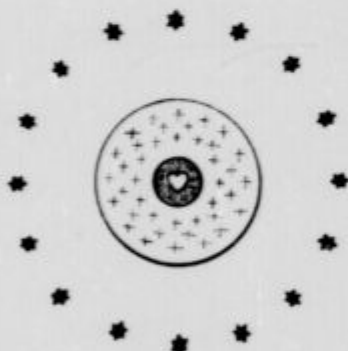
I.

IV.

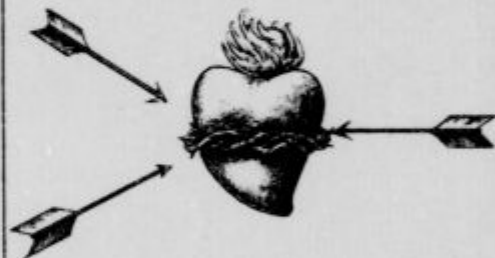

V.

II.

Oče naš, kteri si v nebesih!
I. Posvečeno bodi tvoje ime.
II. Pridi k nam tvoje kraljestvo.
III. Zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih, tako na zemlji.
IV. Daj nam danes naš vsakdanji kruh.

VI.

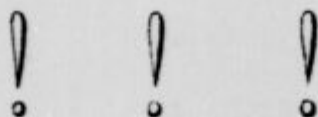
III.

V. In odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom.
VI. In nas ne vpelji v skušnjava.
VII. Temuč reši nas hudega.

VII.

Amen!

Posebno nam je priporočati molitve, s katerim so sklenjeni odpustki, kakor: „Pridi sv. Duh“ (Veni sancte Spiritus). Gotovo bi bilo vse naše dejanje boljše, ako bi vselej sv. Duha na pomoč klicali. On je delavec vseh milosti, brez katerih nam ni mogoče kaj dobrega storiti. Lepa pobožnost bi bila to, ako bi vselej, predno začnemo kako delo, ali pred sveto mašo, pred prejemanjem ss. zakramentov, klicali sv. Duha na pomoč!

Pri mnogih otrocih véliki zakrament sv. birmine ne skazuje tolike moči, kolikor bi moral storiti nezmerni studenec milosti, ki jih otrok prejme pri sv. birmi. Zakaj to? Zato, ker mnogi so slabo pripravljene, in ker po sveti birmi morebiti ohranijo v spominu boterske birmske darila, na naj večji darove sv. Duha pa pozabijo, ako nimajo vestnih ljudi, ki bi jih večkrat na to opominjali.

Na prvo je potreba k sv. birmi se dobro pripravljati, to pa ne le s podučevanjem v katoliških resnicah, ampak tudi še posebno z molitvami, z očiščevanjem serca, z vredno spovedjo, ki je zlasti dan današnji skoro vsim potrebna. Pred sv. birmo več dni in po sv. birmi otrok, ako ima dober navod, lahko opravlja nekatere molitvice k sv. Duhu, n. pr. v pomenu devetdnevne. Sploh mora svoje molitve natanko opravljati, k božji službi gotovo v lepem redu hoditi, kar se velikrat zanemarja, zlasti tudi po kmetih. Z veliko skerblijivostjo je gledati, da otrok v slabe družčine ne zahaja, zakaj v tem času do prvega sv. Obhajila jih satan že mnogo obsede, da so potem za vselej nesrečni. Silo tehten je tedaj čas po sv. birmi, da otroka sv. Duh ne zapusti in duh pregrehe ne obsede.

Zato morajo pa botri tudi po birmi spolnovati svoje dolžnosti do birmancev. Starši birmancevi, kerstni in birmanski botri so tako rekoč poroki za to, da birmanec vestno spolnuje kerstno obljubo, da je močen v veri in v pobožnosti, ter da sv. vero povsod in brez boječnosti spoznava, kar mu tudi ni pretežko, ker je k temu prejel moč in milost sv. Duha pri sv. birmi.

Boter naj tedaj nikar ne misli, da je dolžnost že s tem spolnil, da mu je birmo zavezal. Boter ima dolžnosti: 1) skrbeti z besedo in z djanjem, da se birmanec kerščansko odgoja in po sv. veri živi, posebno, če so starši in kerstni botri stari, bolni, sami zanikarni, ali če so že pomerli; 2) mora ne le čuti nad birmancem, kako da živi, ampak tudi učiti in opominjati ga, da lepo živi in se greha, pohujšanja varuje, da ne pride v take službe, k takim rokodelcem itd., kjer bi bila njegova vera ali čednost v nevarnosti; 3) ako birmanec zaide v kake grešne nevarnosti, si mora boter prizadevati, da ga otme, reši s pogubljivih potov; 4) v svoje molitve naj privzemlje tudi birmance, posebno naj jih priporoča sv. Duhu, da bi jih ne zapustil s svojo milostjo.

Vzvišene misli po sv. birmi. (Po sv. Avguštinu.)

Kaj čutim? Kaj je ta ogenj, ki mi serce v vseh globočinah ogreva? Kakšna luč sveti v mojem sercu? O Bog sveti Duh, v ponižnosti se veržem na kolena pred Tvojim veličastvom in Te častim in hvalim z naj serčnišo zahvalo, da si s svojim ognjem prišel z nebes mene razsvetliti! O Ti prava luč, Ti sveta luč, Ti zveličavna luč — bodi Tebi večna hvala, ker zdaj spregledujem! Vidim nebeško luč, žarek Tvojega odsvita sije v oči moje duše in vse moje kosti razveseljuje. Kako kmalo pa Te bom gledal od obličja do obličja! Kako kmalo bo prišel tisti dan veselja in velikega radovanja, ko pojdem notri v hišo Božjo, da bom od obličja do obličja gledal Tebe, ki me neprenehoma razsvetljuješ, in bom nasitoval svoje hrepenenje! Amen.

Davno davno je že v nebesih sv. Avguštin, ki je tako zdihoval in molil; — glejmo, da tudi mi pridemo za njim. K temu nam pomagaj milost sv. Duha!

Katekizem v podobah.

(Pis. M. S.)

(Dalje.)

Pojasnovanje podobic. (Gl. na sliki tab. I)

Predgovor v „Očenašu“ narisano: „Okó Božje“. (Bog vse vidi, Bog vse vé: Okó Božje je neizmerno bistro! Eni sami Bog v treh osebah, zato trikót. Okoli in okrog trojni žarki. Brez števila zvezdic (angelji in svetniki v nebesih).)

1. Perva prošnja: „Posvečeno bodi tvoje ime.“ Imé Božje, se vé, ne more se narisati, pač pa „sladko imé Jezus“! Na brezštevilnih krajih: bišah (glavnih vratih), hramih, skednjih, oknih, pilih, celó na svoji koži imajo naši verni Slovenci izdobjeno „sveto sladko imé.“ Navadna razlaga: „In Hoc Signo Vincas.“ (V tem znamenji boš zmagal!)

2. „Pridi k nam tvoje kraljestvo“. Trojno je kraljestvo božje: a) v našem sercu, mali temni krog v sredi; b) zunaj nas: sveta katoliška Cerkev, drugi večji krog, a ker je Cerkev vojskujoča, je polna križev in križčkov; c) nad nami — nebesa, neizmerni krog, v katerem se angelji in svetniki svetijo ko solnce in zvezde.

3. „Zgodi se tvoja volja kakor v nebesih, tako na zemlji“. Najlepši zgled Kristus, ki je trikrat molil na vertu Getzemani: „Oče, ako je mogoče, naj gre mimo kelih terpljenja; pa ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi.“

4. „Daj nam danes naš vsakdanji kruh“. Četerta prošnja je v sredi Očenaša: Kristus naš srednik! Kruh angeljski: Sv. Rešnje Telo, in kruh vsakdanji (žito) in pijača (vino).

5. „In odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim (našim) dolžnikom.“ Tehtnica, podoba sodbe: na eni skledici je velika teža „10.000 talentov“ (Mat. 18, 24), pa še več vzdigne križ Kristusov, po njegovem terpljenju in zasluženju dobimo odpuščenje.

6. „In ne vpelji nas v skušnjavo.“ Tri pšice so trojne skušnjave: naše popačeno poželenje, hudobni svet, hudi duh, ki napadajo serce človeško.

7. „Temuč reši nas hudega“. Telesno hudo: kuga, lakota, vojska, toča — blisk, ogenj itd.; dušno hudo — greh: kakor strupene kače so grehi.

„Amen!“ Trojna versta molitve: slava, zahvala, prošnja; zato: trije klicaji !!!

Serce Jezusovo.

Serce Jezusovo milo,
Večne si ljubezni plam;
Sveti raj si odklenilo
Ti Serce ljubeče nam!

Serce Jezusovo milo,
Večne si ljubezni žar;
Kri za nas si vso prelilo —
Kje enak je temu dar?

Serce Jezusovo milo,
Kakor lepi Ti si vert;
Kaj za nas si vse storilo —
Preterpelo grenko smert!

Serce Jezusovo milo,
Kaj storiš še zadnji čas? —
Tam na križu izročilo
V varstvo si Mariji nas!

Serce Jezusovo milo
V Zakramentu se blišči;
Vso ljubezen zapustilo
V Zakramentu si nam Ti!

Serce Jezusovo milo,
Sprejmi naša serca v last;
Naj sercé bi naše bilo
Zá Te, pevalo Ti čast!

Serce Jezusovo milo
Nas ogrevaj zadnji dan;
Ko se naše bo borilo
S smertjo, bodi nam močna bran!

Serce Jezusovo milo,
Prečeščeno vekomaj;
Upamo, da podelilo
Kdaj nam boš presladki raj! I. Z

Spomin na vnebohoda.

Jezus je šel v nebesa. Ta god je silo znamenit tudi zato, ker nas spominja, da bo tudi nam treba iti na drugi svét, in pa kmalo. Da se bomo na to bolje pripravljali, pogledjmo malo na Oljsko goro, kraj Jezusovega vnebohoda.

Mesto vnebohoda Jezusovega tedaj je na Oljski gori, kakor pripoveduje djanje apostolsko 1, 12, in sicer je srednji izmed verhov, čez katerega pelje pot v Betanijo, tisti kraj, kjer je stanoval Lazar s svojima sestrama. Tu, kjer se je pričelo terpljenje Jezusovo, naj se razodene tudi njegovo veličastvo, vnebohoda.

Že v prvih stoletjih romali so kristjanje na to mesto, kjer je Jezus zapustil sled svojih nog, kar se še zdaj vidi. Cesar Konstantin in njegova mati sveta Helena sta na tem kraji zidala cerkev. Okoli onih stopinj Jezusovih dala je napraviti dragoceno kapelico brez strehe, tlak ni bil nič spremenjen, tako, da se je vedno dobro ohranilo in so se stopinje poznale.

Ko so leta 614 Perzijani poderli cerkev, dal jo je pozneje škof Modest zopet sozidati. Ta cerkev bila je popolnoma okrogla. Leta 690 stala je na treh verstah stebrov, kateri so bili pokriti. V sredi bilo je mesto, na katerem so bile Jezusove stopinje. Na vzhodni strani stal je oltar. Na zahodni strani bilo je osem oken in pred vsakim lepa svetilka. Nad stopinjami Jezusovimi visela je pa velika prekrasna svetilka. Ako so gorele vse svetilke, razširjale so tako svetlobo, da je bila po noči tista stran hriba popolno razsvitljena, celo nekaj mesta bilo je razsvitljeno. V noči pred vnebohodom gorelo je brez števila lučic, tako da se je videlo kakor bi bila vsa gora v ognju; zares, lepa podoba veličastva Kristusovega.

Sultan Hakem razdjal je tudi to cerkev. V 12. stoletju so zidali križarji zopet novo cerkev, ki je imela pa podobo osmerokotja in je merila okoli in okoli 100 metrov. V sredi je stala kupla enake podobe in je merila v krogu 20 metrov. Pa že leta 1187 so razderli divji vojaki Saladinovi prekrasno cerkev. Le srednja kupla je ostala in spremenili so jo v mošejo.

Kar je bilo zunanjega ozidja, se ni nikoli več popravljalo. Kuplo so pa leta 1834 Armenci nekoliko

popravili, vendar le poveršno. Cerkev je brez vsega kinča, ohranilo se je pa znamenje Jezusovih stopinj, namreč na južni strani črnkast kamen, v katerem se pozna stopinja leve noge Jezusa Kristusa. Peta obrnjena je proti jugo-izhodu, persti pa proti Evropi. Stopinjo desne noge vzeli so pa Turki in hranijo kamen v veliki Omarjevi mošeji v Jeruzalemu, ter ga imajo v prav visoki časti, kajti oni terdijo, da je šel Mohamed tudi na Oljski gori v nebesa.

V praznik vnebohoda darujejo kristjani na Oljski gori sv. mašo v mošeji Gospodovega vnebohoda. Kakor na nekterih drugih svetiščih, tako tudi tukaj Turki dopusté katoličanom enekratí sv. mašo opravljati.

Tudi to je znamenje, kako Cerkev še vedno z Jezusom terpi. Kdaj se zgodi popolna zmaga, to je v previdnosti Božji: molitev in lepše življenje vernih zamore tudi to pospešiti.

Šolske knjige iz rók — kaj pa zdaj?

(Dalje.)

Kar še tu sledi, piše dalje Alban Stolz, tega ni treba brati onemu, ki je v kakem smertnem grehu, in ki še volje nima, da bi se svoje nesreče kesal, se je izpovedal, in se poboljšal. Zakaj dobro seme se ne meče v blato, in škoda bi bilo semena kerščanske besede, kliti in rasti more le v dobri zemlji. Dobrotljivi Zveličar pravi toraj: „ne mečite biserov svinjam, in svetega ne dajate pesom.“ Kar tu sledí, je le za mladence, ki imajo še kerščansko vero, in ki so terdno odločeni rajši v ogenj iti, kakor pa proti čistosti ravnati.

Kader je mladi človek dobil potrebni poduk, in kader mu more pamet prevdarjati, naj v šumu in hrumu sveta tudi resno premišluje: Kaj naj začnem pa sam seboj, in z leti, ki mi jih je Bog dal? Čemu pa sem na svetu? Kaj je moj namen? Vsaki dober katekizem ti na to odgovarja. Namen nam je: Boga spoznavati, ljubiti ga, delati po volji Božji, da se po smerti večno zveličamo. Če tudi je potrebno, da človek dela, da si tako služi kruh, to vendar ne ovira, da bi ne spolnoval, kar tirja Zveličar: „Iščite najprej Božjega kraljestva in njegove pravice“, ker na to sam pristavlja: „Vse drugo vam bo priverženo“, to se pravi: Bog bo pomagal, da se bo mogel človek preriniti tudi v časnih rečéh, kakor bo prav. To uči tudi sv. apostol Pavel tako-le: „Pobožnost je dobra v vseh rečéh.“ Za vsakega človeka je toraj naj važniše, da živi lepo, pobožno, kakor ga vera uči.

To zahtevo spolnovati ni tako težko. To ti bom v kratkem pokazal.

Nikdar ne dopusti, da bi ti prešel dan v življenju, pa da ne bi ga bil posvečeval z molitvijo. Dan brez molitve je zgubljen, je še slabši kot dan temnega pogana, ki od Boga nič ne vé. Toraj nikdar ne opuščaj jutranjih in večernih molitev. Vsaki dan, pri vseh opravkih imaš časa, da jéš; zatoraj moraš imeti tudi vsaki dan časa, da moliš. Molitev je duši tako potrebna, kakor telesna jéd truplu. Vsaki prihaja slabši in na duši hujša, ki molitev zanemarja. Pa tudi čez dan se veliko druží z Bogom: moli ga, hvali ga, prosi ga odpuščanja in pomoči s kratkimi besedami in vzdihljeji. Najlepša družba je, najlepše opravilo je: tovaršijo imeti z Bogom. Vsaka misel, ki gre k Bogu, je kakor čebela, ki nosi medú in voska, t. j. duša dobiva milosti božjih. Misli na posvetne reči so mnogotero podobne osam, ki pikajo, sadje objedajo; pa nič ne koristijo. —

V življenju se primerijo večkrat okoliščine, v katerih mora človek voliti in se odločiti, n. pr. ali naj v službi ostane, ali naj jo pušči. Ne bodi nikoli tako lahko-mišljen in vertoglav, da bi storil kak imeniten sklep, ne da bi bil poprej Boga prosil razsvitljenja, kaj je njemu dopadljivo in tebi koristno. Čim važniša je zadeva, tim nevarniše je voliti brez premiselka.

Prav posebno se nauči, da boš vestno posvečeval nedeljo. Smertni greh je, če katoličan ob nedeljah in praznikih ni pri sveti maši, ako more. Ne hodi v službo, ne v trgovino, ne v štacuno, ne v kraj, v katerem ob nedeljah in praznikih ne moreš biti pri službi božji. Nikdar se ne daj pregovoriti, da bi take dni prijemal za rokodelo, ali delal v tovarni. Ob nedeljah se hrani in poživljaj z besedo božjo v pridigi in pri kerščanskem nauku. Življenje med svetom vleče misli in želje zmeraj le doli na svet. Prav zato moraš nedeljo porabiti v to, za kar jo je Bog postavil, da dušo povzdiguješ k temu, kar je višje, večno, božje. Tudi ne opuščaj, da bi ob nedeljah in praznikih doma ne bral kaj katoliškega; še boljše je, če moreš tako storiti vsaki dan saj nekoliko, čeravno prebereš le en list ali eno stran. Vsaki dušni skerbnik vé, da ljudje, tudi gospôda, če ne hodijo k pridigam in tudi kaj verskega ne beró, so v poznejših letih gledé vere večkrat bolj nevedni ko desetletni šolski otrok. Kerščanski poduk je najpotrebniša hrana duši, ako hočeš, da ti ostane živa in zdrava.

Zdaj prejdem k dobrini, k največi dobroti, ki je na ponudbo katoličanu, ki ga ima voditi k srečni smerti; mislim namreč zakrament sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa. Meniti se more, da se zveličajo katoličani, ki večkrat v letu vredno prejemajo ta ss. zakramenta; nasproti pa ni pričakovati dobre smerti katoličanom, ki le enkrat v letu in še takrat neradi, pristopajo k mizi Gospodovi. Tem veljajo besede Kristusove v razodenju sv. Janeza: „Nisi ne gorak ne merzel, ampak mlačen; zatoraj te bom pljunil iz ust.“ Katoličan, podučen, ki ne hrepeni po svojem Zveličarju, je posvetnjak, zemljak, perstenjak, in tudi po smerti ne pride k njemu v nebesa. Usmili se saj svoje duše in ne zapuščaj je, opuščajoč ss. zakramente!

Najbolje storiš, če se spoveš in obhajaš vsaki mesec. Mesečna spoved je veliko laglja, in si tudi bolje pripravljen. Kdor se spoveduje le po enkrat na leto, sam dosti ne vé, kaj je grešil v tem času, in naposled poreče: saj nimam nič greha. Njemu bo težko obujati krepko obžalovanje in kesanje grehov, ter bo živel v svojih grešnih navadah do smerti.

Kar sem rekel o molitvi, o hoji v cerkev, o ss. zakramentih, o veri sploh, je naravnost potrebno, ako se češ ogniti mnogoterim nevarnostim, ki preté mladini. Četudi si čislal med svetom, ker nekaj znaš, ker si priljuden, premožen, četudi leta in leta dobro in srečno in veselo živiš; vendar vse tvoje dejanje in nehanje pred Bogom nič ne veljá, ako si zanikaren v vérskih rečéh. Jezus pravi naravnost: „Brez mene ne morete nič“, t. j., karkoli storite brez vere, ni nič pred Bogom. — K temu se pridruži še to, da mnogotere skušnjave, lastno poželenje zapeljevanje po drugih ljudéh, slabi zgledi, notranje sčuvanje, prihajajoče od hudobnega duha, človeka spravljajo v gréh in pogubo, ako nima čverste vére, iz katere prihaja moč in milost, da more premagovati vse hude napade. Pozneje se pridruži še mnogotero terpljenje, ki hudo teži nekerščanskega, slabovernega človeka: nima dubovne tolažbe, in naposled ga pobere smert, neprevidenega s ss. zakramenti, ali le napol spovedanega. Pri sodbi je zaveržen po smerti tudi tisti, ki ni služil Bogu. Hlapec, ki je zakopal

talent; device, ki niso imele olja v svetilkah; človek, ki je bil brez svatovskega oblačila na ženitnini; oni, ki pri sodbi stojé na levi strani: vsi ti so zaverženi, ne da bi jim Gospod očital posebne velikanske hudobije zaverženi so, ker niso Bogu služili; — sem spadajo pa nevéni ljudje; vse njih dejanje in nehanje bilo je sebično, obrnjeno v pozemeljsko, odlučeno od Kristusa: toraj brez céue, kakor telo mertvorjenega otroka, kakor mladika, odrezana od terte. (Dalje nsl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Katoliški in prostomišljajski velikonočni čas; procesije in izleti; romanje in hribolazve, in še kaj več podobnega.) (Dalje.) Romanja in procesije niso nič novega; bile so v navadi že v prvih časih kerščanstva.

Tudi že v stari zavezi so bile procesije; omenim naj slovesnega sprevoda ali procesije, ko je kralj David skrinjo zaveze prinesel na goro Sijon. Kralj Salomon je napravil velikansk in veličasten obhod, ko se je skrinja zaveze in svetiščno orodje prenašalo v novo zidani tempelj. (II. Kralj. 6.; III. Kralj. 8.)

Izraelci iz vse svoje dežele in iz drugih dežel, celo pogani, so romali v Jeruzalem v tempelj.

Več sto let pred Kristusom so celo tudi poganski narodi pri češčenji svojih malikov imeli neke procesije. božje pota. Potovali so Gerki k Olimpiškim igram, k Elevizinskim tajnostim malikuje Cerere itd. V poganskem Rimu kaj je bil družega, če ne procesija, po pridobitvi slavne zmage čez ptuje narode, tisti bliščobni sprevod, ki se je pomikal skozi Rim z nezmernimi zakladi in dragocenostimi premaganih in oplenjenih narodov po tako imenovani sveti poti (Via sacra) proti verhovnega rimskega malika Jupiterja?

Olikani in učeni svet vsih časov je občudoval in občuduje še zdaj vede in umetnosti starodavnih poganskih Gerkov in Rimljanov, in ravno ti niso se sramovali očitno častiti svojih, dasiravno lažnjivih bogov, sedaj pa. da ne govorim o surovem obnašanji nekterih odrastlih divjakov, se sramujejo svoje prave vere in pravega Boga marsikteri celo olikani in učeni, po stanu in premožnejši pred drugimi, katoliški kristjani, sramujejo se očitno pokazati, da so v resnici (ne samo po kerstnih bukvah) katoliški kristjani, so tedaj brez katoliške zavezi in brez verskega prepričanja, dostikrat zato, ker so v verskih rečéh prav malo vedni ali celo nevedni.

Tistim, kateri se izgovarjajo, da ni treba očitno se kazati pri molitvi, pri verskih opravilih, nasprotuje, kar se bere v evangeliju o svetilu, katero se ne sme staviti pod mérnik, — in o mestu na hribu zidanem; posebno pa besede Kristusove: Naj sveti vaša luč tako, da bodo vidili ljudje vaša dobra dela in hvalili Očeta, kateri je v nebesih. Tedaj, ne da bi nas ljudje hvalili, ko spoznavamo očitno sv. vero, ampak da bi čast in hvalo dajali Bogu, brez katerega ne more nobeden nič dobrega storiti. Sicer pa v sedanjem času ni pričakovati posebne hvale od ljudi zavoljo pobožnosti in dobrih del; temveč posmeha, zaničevanja, in ako je še dobro, pomilovanja, češ, ta in uni je prenapetež, neumnež i. t. d.; slišijo se tudi še veliko gerši priimki in psovke, ki jih nočemo ponavljati, ker take psovanja naj se opusté in pozabijo, ne pa ponavljajo.

Kteri cerkvene procesije graja in zaničuje, tisti je ali slaboveren katoličan, ali je veren le po svojem kopitu, ali celo čisto brez vere, in od takega tudi ni pričakovati, da bi zvesto spolnoval Božje in cerkvene zapovedi. Ali

more biti kaj lepšega in bolj vzvišenega, kakor da pobožno verno ljudstvo pri procesijah, posebno o sv. Rešnjem Telesu in križev teden, z dušnim pastirjem, s skesanim in ponižnim srcem (zato je tudi višnjeva barva pri mašnih oblekah) prosi Boga; preblaženo Devico in Mater Božjo, in vse angelje in svetnike na pomoč kliče, da bi usmiljeni Bog ljudstvo obvaroval vsega hudega na duši in na telesu, da bi naše dela in sad zemlje blagoslovil, da bi odvernil od nas zavoljo grehov žugajočo šibo svoje pravične jeze? Moli se tudi za tiste, kateri se iz malomarnosti, ali celo iz zaničevanja v pričo procesij nespozdobno in nespoštljivo obnašajo, na ulicah in terjih, kjer procesija memo gre, zijala prodajajo, pokriti, ali še s smodko ali pipo v ustih se za memogredočo procesijo ne zmenijo. Pred vsim je pa žalostno viditi take ostudnosti pri procesijah, pri katerih se nosi presv. Rešnje Telo. Naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus, resnično in bistveno pričujoči kot Bog in človek, z dušo in s telesom, s kervjo in z mesom v podobi belega kruha.

Take surovosti se zgodé veči del le po večjih mestih, žali, da tudi v Ljubljani, kjer biva že precej judov, kerščenih in nekerščenih, in taki neolikanci iz bele delajo „černo Ljubljano.“ Ljudstvo po deželi, izjemši sem ter tje ktere, ki jih je novošegna kultura oblizala, se prav pobožno in spodbudno obnaša pri procesijah. Mora se pa tudi z veseljem pripoznati, da udje bratovščine presvetega Rešnjega Telesa, posebno ženstvo te bratovščine, tudi iz višjih krogov, da, celo visoko plemenite gospé, potem razne katoliške in druge družbe in mnogo pobožnega ljudstva, veliko pripomorejo k povzdigi slovesnosti pri takih procesijah. (Konec nasl.)

DE ORNANDIS ALTARIBUS PRO CULTU DIVINO.

(Dalje.)

2.) Reliquiae non solum in altari recluduntur, sed etiam exponuntur et inserviunt maxime ornatui altaris. Non tantum hoc, sed reliquiae, super altari in pretiosis vasis positae, fideles in fide confirmant, ad spem erigunt, atque ad imitandam vitam sanctorum excitant.

In expositione autem Reliquiarum praeceptum Ecclesiae ad amussim implendum est. Reliquias sine approbatione episcopi cultui publico exponere non licet; nec fas est illas collocare super altare exposito s. Sacramento, nec super tabernaculum Ss. Sacramenti, licet non expositi, nec ante tabernaculi ostiolum, et multo minus possunt exponi in tabernaculo ad instar expositionis Ss. Sacramenti aut alio modo, quo fideles decipi et Reliquias pro Ss. Sacramento adorare possent. (S. R. C. 2 sept. 1690.)

3.) Sacrae imagines et statuae dignissimum ornatum altarium et ecclesiarum efficiunt et summam significationem habent. Nam s. imagines mysteria nostrae redemptionis exprimunt, articulos fidei exhibent, beneficia et munera Christi, item Dei per sanctos miracula et salutaria exempla oculis fidelium subjiciunt (Con. Trid. ses. 25). Imagines sunt utiles, quia illi, qui legere nesciunt, in ipsis virtutes christianas Sanctorum conspiciunt, pietatem hauriunt, et ad imitationem excitantur; sunt dissertissimi veritatis praecones; sunt semper aperti libri pro doctis et indoctis, e quibus quisque sibi necessariam doctrinam haurire potest. (Conc. oecum. VIII.)

Ut autem imagines pro cultu divino adhiberi possint, debent veritate liti, et nihil, quod fidei aut bonis moribus adversum est, continere. Debent proin cum veritate historica, s. scriptura, traditione et historia ecclesiastica congruere. Concilium Trident. hac in re

determinavit: „Ut omnis superstitio in imaginum sacro usu tollatur; omnis turpis quaestus eliminetur, omnis denique lascivia vitetur; ita ut procaci venustate imagines non pingantur, nec ornentur. Postremo tanta diligentia et cura adhibenda est, ut nihil inordinatum, nihil profanum, nihilque inhonestum, puerile aut ridiculum appareat. Verbo, omne id, quod sensualitatem excitat et inflammat, evitetur.“ (Sess. 25.) Imagines possunt et ornari et luminaria quoque ante illas accendi.

4. Flores, quibus altaria decorantur, sunt in ecclesia ornamentum adaptatum, quia in nobis memoriam virtutum excitant. Ecclesia autem est locus, ubi omnia mentem nostram ad Deum erigere atque pias animi sensiones excitare debent. Propterea Ecclesia non solum non prohibet altaria et ecclesiam floribus ornari, sed potius praecipit dicens: „Altare maius in festivitatibus solemnioribus aut episcopo celebraturo, quo splendidius poterit, pro temporum tamen varietate et exigentia, ornabitur.“ „Si igitur festivitas erit praecipua et de solemnioribus illius ecclesiae, primum a parte exteriori ornandae erunt valvae ipsius floribus, ramis et frondibus virentibus, bracteolis aut fasciis diversi coloris appensis vel colligatis, quo splendidius pro locorum consuetudine ac temporum qualitate fieri potest.“ (Caerem. Episc. Lib. I. cap. 12.)

Quaeritur autem, quinam flores adhiberi possint ornandis altaribus, naturales an artefacti? Et quoad hoc Ecclesia in Caeremoniali Episcoporum ordinat: „Vascula cum flosculis frondibusque odoriferis seu serico contexta studiose ordinata adhiberi poterunt.“ Ideo possumus utrisque tum naturalibus tum artefactis floribus ecclesias decorare. (Dalje nasl.)

Razgled po svetu.

Avstrijsko. „Kathol. Vereinsblatt“ v Lizcu je obnovil močen glas, da naj se napravi velik „katoliški tabor“ v prid cerkvene svobode in katoliške šole. Meni namreč, da v tem ko je sam Bismark šel v Kanoso in se pomiruje s papežem, pri nas vender ne gre dalje. Bismark, ki daleč vidi, in včasih tudi daleč tipa, vé dobro ceniti, koliko so vredne simpatije katoličanov po vsem svetu. Laški in celo francoski Jakobinarji začenjajo to spoznavati; kdo bi mogel v tem oziru še v dvomu biti? Dalje popisuje katoliško gibanje po svetu in pravi o Avstriji: Ondi se zanimanje katoliškega ljudstva vsih kronovin strinja v glavnem vprašanji našega časa, v šoli. V dobi liberalizma je verska šola postala žertva liberalizmu; ni bila šola sicer popolnoma ločena od zveze s cerkvijo, pa cerkev je namesto matere postala šoli bolj njena služabnica (geduldete Dienerin). Že več lét se konservativci prizadevajo, da bi se v tistem času narejena šolska postava preuredila, da bi se šola kakor tudi vzgoja učiteljstva postavila zopet na katoliško podlago in da verstvo postane korenina pouku.

Rim. V prav važnem nagovoru do kardinalov 23. maja so sv. Oče Leon XIII govorili o rimsko-pruskih in nekoliko tudi o laških zadevah. Kar tiče Prusko, so omenili, kako žalostno je bilo tam, dokler ni bil sedanji mir storjen: škofije mnoge so bile brez škofov, duhovni je brez pastirjev, za očitno službo božjo ni bilo prostosti, semeišča zaperta, pomanjkanje duhovnov toliko, da so bili verniki dostikrat brez službe božje in brez ss. zakramentov.

Hvaležni so toraj sv. Oče Bogu, da vsled poslednje nove postave so Cerkvi nasprotne postave nekoliko odpravljene, velik del zljajšane: sploh, končana je tista.

ljuta (kulturoborbna) vojska, ki je škodovala Cerkvi in ne koristila državi. Pridobitve tedaj za Cerkev so mnoge in važne, in med njimi gotovo ena naj tehtnih ta, da oblast rimskega papeža v vladi sv. Cerkve se ne ceni več na Pruskem kakor kaka tuja (inostranska) oblast, in zagotovljena je njena svobodna raba za prihodnje. Semenišča se vsled te oblasti mladenčem zopet odpirajo, mnogi pregnani cerkveni redovi so zopet poklicani v deželo. Obravnave s prusko vlado pa se bodo nadaljevale in pri znani dobri volji prevzvišenega vladarja in enako njegovih ministrov se smejo katoličani na Pruskem potolažiti in nadjati se še nadaljnjih dobrih nasledkov.

Veselo pa je še, kar sv. Oče pristavljajo: da namreč tudi po družih nemških krajih se odpira za katoličane podobno upanje. Tako je nedavno Hessen-Darmski véliki knez odpravil k papežu poslanca, da prične obravnave, vgodne svobodi sv. Cerkve, in sv. Oče goreče prosijo, naj bi jim Bog dopustil toliko še živeti in pospešiti njihova početja, da katoliška Cerkev doseže mir po vsem nemškem cesarstvu.

Želje sv. Očeta pa niso vtesnjene na Nemško; povsod si prizadevajo, da bi se zljajšal stan katoličanov; treba je le moliti, da bi Bog blagoslovil njihova prizadevanja, posebej tudi na Luškem. Močno želé, da tudi ta dežela že enkrat doseže mir in varnost, da se odpravi nesrečni razpor z rimskim papeštvom: toda le brez žaljenja pravice in časti apostoljskega Sedeža, ki ste bili žaljeni — manj po silnosti naroda kakor po zakletvi svojatev (framasonov). Edina pot k edinosti je taki stan, da rimski papež ni podveržen nobeni in nikakoršni oblasti, ter da ima polno in resnično prostost, kakor vsestransko zahteva pravica. Od tod bi laške koristi ne le imele nobene škode, temveč pridobile bi še le pomoč za svoj stan in blagor. —

Tako govore sv. Oče po vsih postavah in pravilih pravice. Žaljivec ima dolžnost priti k razžaljenemu, ponižati se in prositi za spravo. Jedro framasonskega modrovanja pa se izhaja na to, da naj bi razžaljeni, oplenjani papež prišel k svojim oplenuhom in jih prosil za spravo in pomirjenje, akoravno vsak pameten človek vé, da krivičnik mora priti k oškodovanemu in razžaljenemu in ponuditi mu zadostenje za storjene krivice.

Amerikansko. Kako silno se množi prebivalstvo v severni Ameriki od mesca do mesca, to kažejo naslednje številke: Lani v prosencu jih je dospelo iz Evrope čez 7 tisuč, letos ravno ta mesec čez 8 tisuč; v svečanu lani čez 7 tis., letos čez 11 tis.; v sušcu lani čez 20 tis., letos čez 31 tis.; v mal. travnu lani čez 36 tis., letos čez 54 tisuč — skup lani 71,382, letos 105,564. Ko se bode ta novi svet napolnil, utegne svetu še strah postati, posebno pa Angležem zarad ostudnega zatiranja ubozih Ircev.

Egipt. Sultan je naredil pogodbo z angleško vlado in eden členkov določuje, da v treh letih ima angleška vojna Egipt zapustiti. Pridjan je pa pristavek: ako bodo okoliščine take, da ne bode kake nevarnosti, ako se to zverši... Kdaj bode nastopila taka zanesljiva varnost in varna zanesljivost, to bode pač blezo angleška politika razločila. Bolje bode gotovo za katoličanstvo pod angleško svobodo, kakor bi bilo pod mohamedanskim fanatizmom. Potrebna bi bila v Egiptu taka vlada, ki bi segla gori ob Nilu pod ravniki — v srednjo Afriko s svojim vplivom in bi nemarne zamurce prisilila k delu, k spodobnosti in omiki, ter bi po tej poti dospeli h kerščanstvu.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

V splošnji namen so za mesec junij priporočene v molitev

kerščanske družine.

(Sostavek prihodnjič.)

Posebni nameni za mesec rožnik (junij.)

8. *S. Bogoljub.* Posebno priporočeni predstojniki, stariši, otroci; da bi se našla zgubljena važna pisma; zabranjenje zopernih preprirov in pravd.

9. *Presv. Rešnje Telo.* Češčenje presv. R. Telesa; večkratni vredni sprejem ss. zakramentov; duhovska semenišča.

10. *S. Henrik Bocen-ski.* Kat. šole na Tirolskem; pravo verno življenje po toplicah; nujne kupčijske zadeve.

11. *S. Barnaba.* Važne volitve; katoliš'vo gibanje na severnem Češkem; luč in moč v stanovskih dolžnostih.

12. *S. Onurij.* Mir in sloga v veliko občinah; kujižnice po bolnišnicah in jetnišnicah; odvernitev hudih pohujšanj.

13. *S. Anton Paduvanski.* Frančiškani, cerkvena glasba; pijanci, postopači in osiročeni.

14. *S. Bazilij Veliki.* Ohranjenje nedolžnosti in vere pod brezverskimi učitelji; da bi v več bolnišnicah usmiljenke prevzele oskerbovanje.

15. *S. Vid.* Odvernjenje prostomišljaškega (liberalnega) katolištva; brezverski in popačeni izseljenci; Mnoge otroške sirotišnice, da bi Bog jim poslal novih podpornikov. (Dalje prib.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Botra za darove sv. Duha sebi in birmanki in za celo hišo. — Bolan duhoven za pomoč. — Za srečo pri domači živinici. — Neki duhoven v dušnih in telesnih zadevah.

Listek za raznoterosti.

Bode mar to blagoslov obrodilo? Neko pevsko društvo je pred Binkoštni po časnikih naznanjalo, kako bode Binkošti praznovalo. Namreč: Binkoštno soboto se snidejo pevci dveh mest skupaj. Binkoštno nedeljo si ogledate društvu neko posvetno napravo. O polipoldne bo koncert. Potem pojedina v določeni gostarji. Po pojedini izlet na hrib. Zvečer petje v gostivni. Binkoštni ponedeljek zopet izlet tu in tam. — O kaki sv. maši o tako visokih praznikih ne besedice ni v programu. Gospod, ki nas bo sodil, je dal zapoved: „P o s v e č u j p r a z n i k i!“

Za kaj so brezverci dobri? Na Dunaju je zopet neki poštni vradnik pokradel iz oddanih pisem čez 147 tisuč gld. in zraven tega še 7800 frankov, po tem pa se je zgubil. To delajo liberaluhi brez vere in vesti, pošteni katoličani ne!

Sarajevo. Nadškofov tajnik in vrednik „Vrhbosne“ Juraž Pišek, je izvoljen za župnika v Travniku. Njegov naslednik v Sarajevu je č. o. jezuit Matija Pajič.

Gorica. Č. g. Jan. Mirovec gre z Lonča na Sedlo za vikarija; na mesto njegovo pride č. g. Jan. Kumar, kapl. pri sv. Luciji; č. g. Angelo Centazzo pa gre za kateheta na delavsko šolo v Gorico.

Dunaj. Apostoljskemu pronunciju kardinalu Vannutelli-u so presvitli cesar podelili red velikega križa sv. Štefana; tajniku pri nuncijaturi msr. Amoni-u komanderski križ Franc-Jozefovega reda; msr. Stranieru, pristavu pri nuncijaturi, red železne krone. Monsign. Galimberti pride namesto Vannutelli-a na Dunaj, Rimljan, star 48 lét. 5. rožnika, prihodnje nedeljo, bode na Dunaju za škofa posvečen. —

Fulda. Ondotno bogoslovsko semenišče je letošnji zimski tečaj imelo 24 bogoslovcev, sedaj, v začetku poletnega tečaja jih je 50.

Pariz. V tem velikem Babilonu je zopet pogorelo eno kazališče. Te naprave po večem ne dosegajo več svojega namena, ne razširjajo pravnosti, ampak po večem nenavnost, pohujšanje in spridenost. Zato se ni čuditi, da jih toliko pogorí in večkrat s toliko strahoto, kakor zdaj v Parizu, ko je zgorelo nekatere stotine ljudi.

Katoliška družba bo imela prihodnji torek (7. t. m.) zjutraj ob petih na Rožniku sv. mašo za svoje ude z navadnim darovanjem v prid ubogim Vincencijeve družbe.

Priporočilo in prošnja. Na željo nekterih ljubljanskih udov bratovščine Naše ljube Gospé presv. Serca Jezusovega začeli so se lansko leto nabirati prostovoljni doneski za zastavo tej bratovščini. Drugo nedeljo po veliki noči t. l., sv. Jurija dan, bilo je na višje privlčenje v tukajšnji stoljni cerkvi v ta namen slovesno darovanje. Verni častivci in častivke Naše ljube Gospé so se o tej priliki obnesli tako častno, da so tisti dan položili 263 gld. na oltar. Ako se to všteje poprejšnjim posameznim doneskom, bilo bi že blizo 600 gld. v ta blagi namen. Res, veliko od samih ljubljanskih vernih, katerih gorečnost za povzdigo Marijine slave je dosti znana; a vendar je še premalo, ako se hoče bratovščini slovenskih pokrajin, (ktera šteje nad 130.000 udov, in vedno vidoma še raste) in kraju kaj dostojnega omisliti. Želeti je, da bi ta v sercu našega vernega ljudstva tolikanj vkoreninjena družba imela svojo zastavo — znamenje skupnosti; zato se obračamo, zlasti do zunanjih bratovskih družbenikov, ker so domači že veliko storili za ta lepi namen, naj bi tudi zunanji po svoji zmožnosti kaj pripomogli, da se kaj lepega — bratovščine in stolnice vrednega skoraj oskerbeti zamore.

Ljubljana, 31. maja 1887. *M. Križnar, M. Kolar,*
vodja. tajnik.

Za bratovščino treznosti. Z veseljem naznanjamo, da so ravno kar došli iz Rima odpustki od sv. Očeta dovoljeni naši novi bratovščini treznosti pod varstvom sv. Družine. Več prihodnjič. Na delo toraj, duhovni bratje in verni kristijani!

Duhovske spremembe.

V Kerški škofiji: Č. g. dr. Lutman Mat. je dobil župnijo Gorje pri Zili. Letos bodo mašniki posvečeni č. g. bogoslovci iz četrtega leta: Bader A. iz Celovca, Grötschl Mih. iz Mörbiš na Ogerskem, Mold Jož. iz Etdorfa na Avstr., Premerl Fr. iz Gornje

vasi na Kranjskem, Vidoz Jan. iz Ločnika na Goriškem; — iz tretjega leta: Fric Jož. iz Štebna, Gabron Ant. iz Šent Petra na Spod. Štaj., Kovač Mart. iz Lipalevasi, Pirker Ljud. iz Gorice pri Šentvidu, Virnik Fr. iz Jezerskega.

V Goriški nadškofiji: Č. g. Ivan Murovec, bivši vikar v Logéh, šel je enako v Sedlo; na njegovo mesto prišel je č. g. Ivan Kumar, bivši kaplan pri sv. Luciji na Mostu. — Umerl je č. g. Jož. Šavli, kaplan v Št. Petru pri Gorici, rojen 3. sveč. 1803, posvečen 21. kim. 1834. — Za goriško nadškofijo bodo letos posvečeni naslednji č. g. bogoslovci četrtoletniki: Stacul Karol iz Medeje, Štubelj Leopold iz Kranice, in Žigon France iz Ajdovščine. Č. g. Andrej Žnidarčič mlajši, kaplan v Pervačini, imenovan je vikar na Gradišči namesto č. g. Simona Gregorčiča, ki je radi zdravja službo popustil.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Čast. g. župn. Štef. Jaklič 3 gld. — Iz Presarja 2 gld. — Prečast. g. dekan dr. J. Šterbenec 5 gld. — Č. g. Iv. Škerjanec 1 gld. — Čast. g. Mat. Tavčar 5 gld. — Čast. g. dr. Iv. Janežič 1 gld. — Č. g. župnik Fr. Jarc 2 gld. — H. D. 50 kr. — Č. gosp. župnik Mih. Tavčar 6 gld. — Čast. gosp. župnik Št. Šranc 2 gld. — Čast. g. župn. Matej Jereb Javorski 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Radolice po pot. 4 gld. 50 kr. — Č. g. Iv. Škerjanec 1 gld. — Mirenčani 5 gld.

Za sv. Očeta: Čast. gosp. Iv. Škerjanec 1 gld. — Mirenčani 3 gld. 51 kr.

Za Danski misijon: Pn. g. kan. Andrej Škrabec 5 gld. — Neimen. 2 gld. — Zopet neimen. 2 gld. — Č. g. Iv. Škerjanec 1 gld. — Čast. g. župnik Fr. Jarc 5 gld. — Mirenčani 3 gld. — Iz Presarja 2 gld. — Nekteri Soričanje 7 gld. 20 kr. — Čast. gosp. župnik Rihemb. Andr. Brezovščik 2 gld. — Čast. gosp. župnik Mih. Tavčar 20 gld. — Č. g. župnik Štef. Jaklič 2 gld. — B. G. 1 gld. — Po preč. gosp. župniku J. Rozmanu 1 gld. — Čast. g. duhovni pastir Prim. Peterlin 1 gld. 50 kr. — Prečast. gosp. kanonik Andr. Zamejic 50 gld. — Naslednji darovi so bili preč. g. misijonarju samemu dani ali poslani: Jubilejna milošnja 300 gld. — Č. g. župnik v Štangi 1 gld. — Čast. g. korvikar Jož. Erker 2 gld. — Prečast. g. uršul. spov. M. Jeriha 10 gld. — Duhoven 2 gld. — Neim. duhoven 2 gld. — „Ad majorem Dei gloriam“ 100 gld. — Preč. P. U. 3 gld. — Gnja. Melcer 3 gld. — Bl. g. A. Samasa 5 gld. — G. Al. Ličan 3 gld. 20 kr. — „V čast Marije, Kraljice sv. Rožnega venca,“ 5 gld. — Neimen. gosp. 2 gld. — Duhovniža Dobrova 9 gld. — Neka devica 1 gld. — Nekteri dobrotniki v Ljubljani 7 gld. 10 kr. — Msr. M. P. 10 gld.

Za Marijanišče: Č. g. župnik Fr. Jarc 3 gld. — Č. g. Fr. Povše 5 gld. — Preč. g. kan. Andr. Zamejic 100 gld.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Mirenčani 1 gld. — Po preč. dek. dr. J. Sterbencu: Leskovec 7 gld., Kostanjevica 6 gld. 37 kr., Križovo 1 gld. 30 kr., Št. Jernej 4 gld., Škocijan 2 gld.

Za pogorelce v Strahinji pri Naklu: Čast. g. Iv. Škerjanec 1 gld.

Za pogorelce na Godešičah: Č. g. Iv. Škerjanec 1 gld.

Za najpotrebniš misijone: Č. g. župn. Mih. Tavčar 44 gld.

(Drugi dar. prih.)